

saavel som Mishandlinger af Børn, det være sig egne eller Andres til Gjerningsmandens Omsorg betroebe Børn. Det følger af sig selv, at der ikke i og for sig kan blive Spørgsmaal om Strafsansvar for simpel Vold, Hug og Slag imod Gjerningsmandens Børn, og ei heller er det Meningen, at enhver saadan Vold, der øves af den ene Ægtefælle imod den anden, skulde være undergivet offentlig Paataale og et kvalificeret Strafsansvar, hvilket vilde være saavel i sig lidet begrundet som lidet heldigt med Hensyn til Bevaringen af det ægteskabelige Forholds private Natur. Men paa den anden Side er der formeentlig al Grund til igjennem Straffeloven at sætte en Stranke for den raa Misbrug af den ægteskabelige eller faderlige Myndighed til forargelige og unaturlige, mod de omhandlede Forholds fædelige Væsen i høi Grad stridende, Mishandlinger af den svagere Ægtefælle eller værgeløse Børn, om end saadanne Mishandlinger ikke medføre Saar eller Skade for de Mishandlede Helbred, og en lang Tids Retspraxis turde vise, at der vel kan være Anledning hertil. Straffebestemmelsen i denne Henseende har man troet i Udkastets § 199 at burde give saaledes, at dens Maximum falder sammen med Straffens højeste Grad efter den foregaaende § 198; Straffens Minimum er derimod i § 199 sat ganske i Almindelighed til Fængselstraffens laveste Grad, idet det strafværdige Forhold, der ikke her som i § 198 i og for sig bliver kvalificeret ved det personlige Forhold, men kun tillige ved Handlingernes objective Charakter, herefter kan fremtræde under saa høist forskjellige, mere eller mindre strafværdige, Skikkelser. Der vil i denne Henseende ikke blot være at see hen til de enkelte Voldshandlingers Bestaffenhed, men ogsaa til, om de ere enkeltstaaende eller om der foreligger en Række af Voldsgjerninger; jævnlig vil det netop være dette Sidste, som giver det hele Forhold Charakteren af en Mishandling. Iøvrigt er det naturligt et factist Spørgsmaal, der i de enkelte Tilfælde maa afgjøres af Domstolene (Nævningerne), om Forholdet med Føie kan siges at have en saadan Charakter.

Medens den anden Art af Vold — Saar eller Skade paa Helbredden —, der omhandles

i Udkastets § 200, paa den ene Side begrændses af den i § 197 betegnede simple Vold, finder den paa den anden Side sin Begrændsning ved, at den ikke maa være af den Betydning som de i § 201 omtalte grove Legemsbestadigelses eller Væsentlig kunne karakteriseres som Vemlæstelser eller Bestadigelses af en tilsvarende Natur. Denne sidste Afstillelse, hvis Betydning ligeledes maa antages at være bleven klarere derved, at den hjemles ved Fd. 4 Octbr. 1833, er vistnok heller ikke vanskelig at fastholde i sin Almindelighed, og de factiste Tvivl, der i de enkelte Tilfælde kunne møde ved dens Anvendelse, kunne neppe vække grundet Betænkelighed. Derimod turde det ikke være let gjørligt at udsandre forskjellige Klasser af de under § 200 henhørende skadegjørende Handlinger efter sammes hyre Følger, skjøndt det maa erkjendes, at denne anden Art af Vold eller andre legemsbestadigende Handlinger kommer til at omfatte ikke lidet forskellige Tilfælde, meget ubetydelige Saar og deslige saavel som meget grove og farlige Legemsbestadigelses. Enhver Regel, som man maatte forsøge paa at opstille om, at nogle Tilfælde skulde straffes strengere og andre mildere, vilde i Virkeligheden blive af en meget vag og ubestemt Bestaffenhed, saaat den ikke kom til at sige stort Andet, end hvad der tilstrækkeligt følger af Sagens Natur og det hele i Kapitlet opstillede System, nemlig at Tilføielsen af betydelige Saar skal straffes strengere end Tilføielsen af mindre Saar o. s. v. Det turde derfor være rigtigst for hele denne Klasse under Tet kun at give een Straffebestemmelse, men selvfølgelig af en saadan Bidde, at den kan ansees at omfatte passende Straffe saavel for de mindre som for de bethdeligere derunder hørende Forbrydelser, og det synes end ikke nødvendigt at give Domstolene nogen Anviisning paa, hvad der følger af sig selv, at de højere Straffegrader skulde anvendes, naar Volden nærmer sig den i § 201 omtalte, og de mindre, naar den nærmer sig den i § 197 omhandlede. Iøvrigt finder man det ikke nødvendigt at gjøre videre Bemærkninger ved Uffattelsen af § 200; det vil sees, at 4-Aars Strafarbejde er sat som et Maximum, der kun kan komme til Anvendelse, naar Tilfældet kvalifi-